

en synderlig Smødefommen fra den høitærede Finansministers Side, hvilket jeg maa slutte af hans Udtalelser i det andet Thing under Sagens Behandling der. For det første forekommer det mig noget haardt, at de Vedkommende for at komme i Betragtning ved en mulig Nedsættelse i Skatteafgiften skulle kunne godtgjøre, at denne nu er $\frac{1}{10}$ for høj, og ligeledes, at de skulle deponere et saa stort Beløb som det, hvorom her er Tale. Disse Punkter vil jeg, dog imidlertid lade falde, idet jeg her kan slutte mig til, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem for Bornholm i det andet Thing, nemlig, at, naar de Vedkommende virkelig tro sig forurettede, maa der ogsaa være noget Haab for dem om at komme i Betragtning, og dernæst veed jeg, at det er Billighedshensyn, men ikke Retfærdighedskrav, som her maa gøre sig gjældende. Lidt mere Betænkelse har jeg ved at gaa ind paa, at det kun skal være de første Erhververe, som skulle komme i Betragtning, men heller ikke dette skal jeg opholde mig ved, da jeg ligeoverfor de Grunde, der i saa Henseende ere fremhævede fra den høitagede Finansministers Side, maa anse det for umuligt at komme videre paa dette Omraade. Hvad jeg derimod meget stærkt maa hævde især overfor en Ytring af den høitagede Finansminister i det andet Thing, er det efter min Mening Arigtige i Bestemmelsen i § 4 om Tiden for Indtrædelsen af Virkningen af Loven, hvilken Virkning første Gang skal indtræde for Afgiften for 1872. Den høitagede Finansminister udtalte i Landstinget omtrent den Tanke, at man skulde vogte sig for at komme ind paa det Princip, at give Loven en tilbagevirkende Kraft, saa at den traadte i Virksomhed fra det Tidspunkt, da den fulde Afgift skulde indtræde, altsaa fra Begyndelsen af Aaret 1870 eller ialtfald fra 1ste April 1870. Jeg finder tværtimod, at man netop for Grundlæggningens Skyld maa andrage paa, at Loven faar tilbagevirkende Kraft, saaledes nemlig at der bliver godtgjort, hvad man erkjender og indrøm-

mer, at der er blevet betalt formeget for Finansaaaret 1870—71, altsaa fra 1ste April 1870. Naar man kommer til Indsigt i og maa indrømme, at man i et Kontraktforhold er kommen til at forfordele den Mand, som man har sluttet Overenskomsten med, er det nemlig en farlig Grundlæggning, at man ikke i samme Dieblit, som man godkjender eller indrømmer, at man har gjort sig skyldig i en Fornærgaelse af Vedkommende, vil tilbagebetale, hvad man har oppebaaret formeget. Hvis den høitærede Finansminister mødte personlig Afhyn til Afhyn med disse Mænd, som Regjeringen og Rigsdagen ere blevne enige om maaske ere blevne forurettede — dette er Noget, som naturligvis afhænger af Undersøgelsesudvalgets Afgjørelse og Udslag — vilde han dog vistnok betænke sig paa at sige: „Sag veed godt, at Statskassen i adskillige Aar har udfrevet for store Afgifter af Eder, og det viser sig nu, at den Regjering, som først skyldte Jorden, har gjort sig skyldig i en mindre nøagtig og billig Afgjørelse af disse Forhold, men hvad I have betalt formeget, og hvad Statskassen altsaa har modtaget med Urette, faar I dog ikke tilbage“. Det er netop denne Grundlæggning, jeg gyser tilbage for. Hvis jeg for mit Vedkommende kom til at oppebære formeget af en Mand, ved Afbetaling eller paa anden Maade, vilde jeg ubetinget i samme Dieblit, jeg kom til Kundskab derom, saavidt det stod til mig, søge at give Vedkommende tilbage, hvad jeg havde oppebaaret formeget, og jeg tror ikke, at den Betragtning, som den høitærede Finansminister i saa Henseende har gjort gjældende, holder Stik. Jeg tror tværtimod, at min Opfattelse i dette Stykke er den rette, hvor der er Tale om Forholdet mellem Mand og Mand og om en hæderlig og redeelig Samvirken i Livet i det Hele, men jeg haaber ogsaa, at den høitagede Finansminister i Grunden ikke vil have Noget imod, at vi bestemme, at, hvad der efter nærmere Undersøgelse i Henhold til Lovens § 3 viser sig at være ydet formeget i Afgift af vedkommende